א) [כלומר עדיין לא הגעת להוראה בעתה

חמורה כנו: כ"מ ו. לע"ו

ו) [ברכות לו. וש"ל עמ"ש חגיגה עו:]:

ו) [כתוכות מו.] (ז ה)[ועי' רש"י וחום' שכת

קיט. ד"ה נחליסר] : מ)[וע"ע חוס' קרושין שם כע.ד"ה משכו וחום' כ"מ

* אדם למסגרת המקו-קו-מצטר נר יבמיק המינרת הוא מתקופת התנאת אלו לא מולא כמקור תנ"

בבא בתרא

הסוא דאמר לחבריה הראוי ליורשו כדמפרש לקמיה: שני נמי שקיל . שהרי לא נתן לראשון כי אם כל ימי חייו ומתנה אינה מחקיימת כי אם

לדעת הנותן :דייני דחללתת. דייני פשרה שאין בקיאין בדין וחוללין

מחלה לזה ומחלה לזה כדין 'ממון המוטל בספק' ורביט חנגאל פירש

דשלח כו'. וכיון דראשון ראוי ליורשו

'אינו לא הייתי בכאן היה דן דין שקר

וכן כל דינין שהוא דן שלא בפני":

לישועה הקב"ה ממליאה להם אף

אתה אני יודע בך שמעולם לא

באת (א)(דין) תקלה על ידך שהרי

עכשיו זימנלי לי הקב"ה קודם שהגעת

להורחה ולח נכשלת : בותנדי מה

שעשה עשוי. מילתא דפשיטא היא

ומשום סיפא נקט לה דאסור לעשות

כן: אין רוח חכמים נוחה הימנו .

אין לחכמים נחת רוח ממעשיו אלא

בקא עקר נחלה דאורייתא: רשב"ג .

בגמרא מפרש לה אי לפרושי אחא

אי לפלוגי: בבן׳ מי פליגי כו׳. דאפילו

אין בניו נוהגים כשורה אין רוח

חכמים נוחה הימנו דדלמא נפקא

מיניה זרעא מעליא כדלקמן: במ

נחדיל כלילי דינחי. בת מי שמקלע

עטרות דינאי המלך: וכין לה

ביניחה. דג ללורך חשתו שילדה:

לא חמטייה לבי מלכא . למכרו

ללורך עטרות המלך : כדמי קלילי.

בזול : לגובר . של הקדש ויקחנה

כהן לאורים וחומים כאדם שאומר

לחבירו עד שיבא משיח ,אפוד וחושן

שמוכה בגדים : ולא חשיימה את

אין לשני אחריו כלום: א<u>יכסיף</u> רב פ"ד]: ד) [נרכוח כה. עיליש מרבא פן יאמר רבא בלבו וש"ל]: ה) כמטח נה.: איל מרבא פן יאמר רבא בלבו ו" [ברכוח לו. וש"נ

חרון אף גורם להן שכועסין עליו אשבה קש. יום מוקישבה

קב א מיי' פ"ז מהלכות נחלות הלי יא סמג משין לו טושים ח"מ סףי רפכ: קכא ב מיי׳ פ"ע מהלי מכירה הלכה

רבינו גרשום

67876 Luje Nece 114 (145)

77/63

Mare

LOTIN رق ادار آدامد عم ادام: الآم: مر الآدار دخ

9.9 KIU

0

שני נמי שקיל. כלומר דיחלוקו בין ראשון לשני: אמר ליה רבא יודעין עיקר הדין אלא עושין פשרה ומחצצין ביניהן לוה חצי ולוח חצי דייני הכי. ולאו היינו רשלח רבא בר עולא אם ראשון ראוי ליורשו אין לשני במקום ראשון כלום: איכסיף. רב עיליש: קרא עליה. רבא: אני ה' בעתה אחישנה. כלומר אל תתבייש הואיל שלא עשית עדיין מעשה כי בעתה של מעשה החשתיו הקרמתי והוכרתיך: פים' והניח את בניו . שלא הוריש כלום אלא נתנן לאחרים במתנה: מי פליני רבנן עליה דרשב"נ. דאפילו אין נוהגין כשורה פליגי דאין רוח חכמים נוחה היסנו: בת <u>גדיל כלילי</u>. בתו של אותו שהיה סתקוכתרי דינא<u>י ואשתו</u> <u>היתה</u> חכמה הרבה . אמרה ליה זיל אמפייה לנוכר של בית המקדש דאיהו שמייה לך כמה הוא שוה ולא תשמייה משומתיה ולא מצית

למיהדר כך דאמרינן לגבוה קינה באמירה כמסירה להדיום: אמרו ליה הנוברים שב. את את עליתא דרנרי איכא את אר אינא השתא בלשכה ושית אוציא ליכא השתא דעריין לא אוציא ליכא השתא דעריין לא נכנו . א"ל הואיל וליכא על ליהוי מקרשין . עמדו עם ליהוי מקרשין . עמדו אל הנוברים וכתבו יוסף בן יועור שהכנים אחת . שהקריש עיליתא דרנרי אחת כראמרן ובנו הכנים שית שהקרישן: ובנו הוציא שבע. מן הלשכה אותם שנתנו לו:

מדאמר יוסף כן יועזר הכנים אחת מכלל

דשפיר עבד. דהכניסן משום דכנו לא היה נוהג כשורה ובשביל

אותו זכות שהכנים יצא ממני בן שהכנים שש

אלמא דלא פליני רבנן אר' שמעון כן נמליאל:

אדרבה מדקאמר. באירך לישנא בנו הוציא שש

מכלל דלאו שפיר עבד

אע"ג דלא היה נוהג כשורה שה קדישן

דמשום עון שנפל מבנו ירושתו והקריש אירעלו

עיליתא דדינרי . נראה לר"ח דאין לפרש עיליחא עליה ממש וגוזמא קאמר כי ההיא דתליסר גמלי ספיקי דטריפות (חולין נה:) כמו שפי' בקונטרם החם דמדקאמר הוא הכנים אחת ובנו הכנים שש ש"מ דלחו גוומח קחמר חלח דוקח לכך נרחה לו עיליחח כלי

משלע "ד פי רנה ששות בים בו יין שמן כדאמרים בכילד מעד יי רפי רנה ששות בים בי יין שמן כדאמרים בכילד מעד יי רפי רנה מעברין (עירובין דף נג: ושם ד"ה עלת קכב ג מיי פ"ז משל "ל עלת נקפת בכדה): [רא משיימה מעברין ני מש"ע ה"מ את דאמירה לגבוה כי'. וא"ת האי פי' רפי: דאמרינן בפ"ק דקדושין (דף כמ. ושם) משך הקדש במחתים ולח הספיק דמן ההדיוט קונה כיון שמשך והשחח אפי' לא משך נמי כיון שאמר לפדותו במחתים דחמירה לגבוה כמסירה להדיוט ויש לומר דהתם היינו טעמא שאינו מתחייב מאתים באמירה משום דלא אמר לתת כלום להקדש ואין כאן נדר כי לא אמר לקנות רק שוה בשוה אבל אם ויתר כלום משלו להקדש גריך

עליו שמאי במקלו והרמילו כו'. נראה לרשב"א דההוא גברא דכתב נכסיו ליהונתן בן עוזיאל הדיר נכסיו מבנו (ד) בחייו ובמותו והיה סבור שמאי שנתן ליהונתן ע"מ שיתן לבניו והיה סבור שהחזיר הכל ועל כן בא עליו לומר שע"י מחנה זו לא הותרו בהןהבניםכמו מעשה דבית חורון שלא הותר האב ע"י מתנת הבן והשיב לו יהוכתן אינו כמו שאתה סבור דהתם לא היתה מתנה גמורה אבל זו מתנה גמורה למכור ולהקדיש וכן משמע בירושלמי בנדרים דקאמר יהונתן בן עוזיאל הדירו אביו מנכסיו עמד וכתבו לשמאי מה עשה שמאי מכר מקלתם והקדיש מקלחם ונתן לו את השאר אמר כל מי שיבא ויערער על מתנה הואת יוליא מן הלקוחות ומיד ההקדש ואחר כך יולים מיד זה ושמח זה המעשה עלמו היה והירושלמי מהפך לה .

עבד, יואלא מהא ליכא למשמע מינה, מאי הוי עלה ֹת שה האמר ליה שמואל לרב יהודה ♦

לקיים דאמירה לגבוה כו'ש):

תורה אור חללחא בית הקברות: לאו סיינו פנו נדרים כמ:] ההוא ראמר ליה לחבריה נכסי לך ואחריך לפלוני" וראשון ראוי ליורשן הוה שביב ראשון אתא שני קא תבע חבר רב עיליש קמיה דרבא למימר שני נמי שקיל אל דייני משך הקדש במחתים ונח הספיק הבצה באליה הבי דייני לאן היינו דשלה רב <u>קרא עליו</u>. רבא לנחמו אני ה' בעחה לפדוחו עד שעמד במנה נותן מאחים הדרה דרה ביינו לאן היינו דשלה רב הרא שליו. רבא לנחמו אני ה' בעחה דלא יהא כח הדיוט חמור מכח הקדש " ארא בר רב עויא" אבסיף לרי עליה "אנישנים אחישנה" בעת שהלדיקים לריכין ה׳ אובעתה אחישנה": בותני "הכותב את נכסיו לאחרים והניח את בניו מה שעשה עשוי אלא אין רוח חכמים נוחה הימנו <u>רשב"ג</u> אומר אם לא היו בניו נוהגים כשורה זכור לפוב: נכן איבעיא להו מי פליגי רבנן עליה דרשב"ג או לאיכיש דיוסף בן יועור היה לו בן שלא היה נותג בשורה יהוה ליה עיליתא דרינרי ,קם אקרשה אויל נסיב בת בונאריל בלילי דינאי מלכא, אולידה דביתהון זבין לה ביניתא כרעה, אשכח בה מרגליתא אמרה ליה לא המשיה למוצבא דשקלי לה מינך בדמי ללילי, זיל אממייה לגבי גזברי, יולא תשיימה את יוראמירתו לגבוה במסירתו להדיום אלא לשיימות אינהו אלמייה שמוה בתליסרי עליאתא דדינרי אמרי ליה שבע איכא שית ליכא,אמר להן שבע הבו לי שת איכא שית ליכא, אמר להו שבע הבו לי, שית להרי הן מיקרשות לשמים עמדו וכתבו יוסף בן יוטף בי יוטור הכנים אחת ובנו הציא האמרי יוסף בן יועור הכנים אחת ובנו הוציא שבע מדקא אמרי הנצים מכלל דשפיר עבר אחרי הרציא מכלל דלאו שפיר אורבה מדקא אמרי הוציא מכלל דלאו שפיר אורבה מדקא אמרי הוציא מכלל דלאו שפיר ארבה מדקא אמרי הוציא מכלל דלאו שפיר ארבה מייל אמרי הוציא מכלל דלאו שפיר ארבה מייל אמרי הייל אורבה מדקא אמרי הוציא מכלל דלאו שפיר אורבה מייל אמרי הייל אורבה מדקא אמרי הוציא מכלל דלאו שפיר אורבה מייל אמרי הייל אמרי הייל אמרי הוציא מכלל דלאו שפיר אורבה מייל אורב

שיננא לא תיהוי בי עבורי אחסנתא ואפילן,

מברא בישא לברא טבא וכ״ש מברא לברתא״.

ת"ר ומעשה באדם אחר <u>שלא היו בניו נוהגיו</u>

שבע שלא היה לו לקבל כל (כך) ממון ההקדש להתרוקן מכל וכל והיה לו להניח בהקדש שתים או אחת אך הוא גלה דעתו שאם היו

כל השלש טשרה עליות בהקדש היה נוטל את כולן: וקדייק מדקחני. ברישא ובנו הכנים שם "שמשבח את הבן מכלל דהאב שפיר עבד כרבן שמעון וכדפרישית,ולאיכא דאמרי לא מסיק השתא אדעתיה ואורחיה דגמרא לאחויי ראיה בכל דוכתא מרישא ומהדר ליה מסיפא:

אדרבה . 'צאיכא דאמרי שופא למידק דרבגן פליני עליה מדכחבו (ג) (כן) ובנו הוליא" הכי קאמר לפי שיוסף בן יועזר הכנים אחד שלא

כדין שלא היה לו להקדיש כל נכסיו כרבגן דפליגי על ר"ש לפיכך נחגלגלה חובה והוליא בנו שבע שריקן כל אוצרות הקדש: אלא מהא

ליכא למשמע מינה. דהא חנאי היא דפליגי בהכי חנא דרישא ס"ל דלא פליגי וחנא דא"ד ס"ל דפליגי הלכך אנן אמאן נסמוך: ח"ש דא"ל

שמואל כו׳. פליני בכן עליה מדקאמר שמואל הכי דאי לא חימא הכי ,שמואל דאמר כמאן,והכי הלכתא כרבנן דקם שמואל כווחייהו

ואט"ג (ג) דא"ר יוחנן ו)הלכה כרשב"ג בכ"מ במשנחנו חוץ מערב ולידן וראיה אחרונה שמואל ליח ליה האי כללא וגם רבא דקאמר במסכח

ע"ז בפרק חמישי (דף סמ:) הלכה כרשב"ג ליח ליה נמי האי כללא הלכך כל כללות שבגמרא כגון הלכה כסתם משנה הלכה כר"ע

בשורה עמר וכתב נכסיו ליונתו בן עוזיאל מה עשה יונתו בן עוויאל מכר שליש והקריש שליש והחזיר לבניו שליש,בא עליו שמאי במקרו והרמילוא ל שמאי,אם אתה יכול להוציא את מה שמכרתי ומה שהקדשתי אתה יכול להוציא מה שהחזרתי!

שלא תפחח לומר בכך וכך אחננה להקדש דכיון דשיימת לה בדמי קלילי תו לא מליח למישקל מינה טפי דאמירתו לגבוה כו' כדכתיב(ויקרא כו) ואיש כי יקריש [וגו'] (דנרים כג) מולא שפחיך חשמור [וגו'] אלא הגזבר שהוא בקי ישיימנה לך ונרא שמים הוא ולא ישום אותה בזול:שבע איכא. מן הי"ג יש שבע להקדש אבל השש אינן: הרי הן מוקדשות. כלומר מה ששוה האבן יוחר אני מקרים ממנה לגבוה: עמדו וכסבו . נראה בעיני שהיו כוחבין חשבונות של הקדש כמה מכניסין וכמה מוליאין ומיהו מלשון שכחבו דייהינו ואיכא למימר נמי דלמילף מינה כחבו כן : פכנים אחד . חדא עיליתא דדינרי ובט שהיה סבור שלא ינהוג כשורה הקדיש שש עליות שזכות אביו שהקדיש אחת בשביל שלא היה בט טהג כשורה גרם לבט שהוכשר להקדיש שש ומקכא דייקינן לקמן מכלל דשפיר עבד יוסף בן יועזר לנתא לא פליני <u>רבט עליה</u> דהא "עמדו וכחבו"קחני דהייט כל חכמי הדור: א**יכא דאמרי**. לגכאי ובט הוליא

לאבני אפוד דנהי דבנילי אורים וחומים לישאל בהן כדכתיב (עוצה ב) עד עמוד הגהות הב״ח ואו וו ווב"ו (ה) לא רשב"ם ד"ה קרא וכל (ה) רשב"ם ד"ה קרא וכל (ה) בל יוד בדין שהרי : (ג) ד"ה מדרכה וכו" מדרכת וכנו כל"ל ומיכת מיהא לא בטלו,דאין כהן משמש בלא כן נמחק: (ג) ד"ה ח"ש וכו' דח"ר יוחגן. כ"כ (קמן בדף קע"ד: וכו' דח"ר יומגן. כיכ לקמן כדף קע"ד: (ד) תום' ד"ה כח וכו' כחייו וכמותו. כ"כ דחל"כ יהיו זוכים לחמר מותו

> שיצא ממנו כן שהוציא שבע אלמא דלאו שפיר עבר דהקריש מחבירו כר' יוסי מחבירו כרשב"ג במשנחנו ר"ח ור' יהושע הלכה כר' יהודה ור"ש הלכה כר' יחודה וכן ר"מ ור' יהודה הלכה כר"י כולהו קי"ל הכי בר מהיכא דמפרש גמרא דליח הלכחא הכי: בי עבורי אחסנתא. מקום שמעביר האב נחלה מן הראוי אביו: ובא עליו שמאי אביוורבא עניו שמה. הוקן במקלו ובתרמילו לקנתרו להתרים כננדו על שהחזיר את השליש לבניו משום ראביו לא נתכוין אלא לה ואפילו להרבות לאחד ולמעט לאחד: ה"ג וכ"ש מברא לברתא: מכר שליש . ללרכו: וסקדיש שליש . ואיכא למימר דלהכי מכר והקדיש מעיקרא כדי להודיע שמה שמחזיר לבניו משלו הוא מחזיר כראהדר ליה לשמאי כדלקמן : במקלו ובחרמילו. כלומר להחווכח טמו על שעבר דבר<u>י המח שנתכוין לחת לו ע"מ</u> שלא יהנו בניו <u>מנכסיו</u> דכמאן דא"ל הריני נוחן לך נכסי ע"ח שחמכרם ללרכך דחהני בדמיהן ולא ע"ח שהחנם לבני דאיכא אומדן דעהא דלהכי יהיב ליה ואע"פ שלא פירש והכי קאמר ליה שמאי ליהונחן חזרה שהחזרת לבניו להבריח נכסים מבניו והשתא חורת לבנים אינה כלום דא"כ לא הויא מתנה והוי כמי שהפקיד לך נכסיו ע"מ שלא יהנו בהן בניו וחזור וקח אוחן דקי"ל מלוה לקיים דברי המת ו<u>שמאי היה טועה במעשה דבית חורון</u> דלקמן דקאמר"לא נחתי לך את שלי על מנת שתקדישם לשמים"ואמרו חכמים דלא הויא מתנה הואיל ועברת על דעת הנותן ונמצא דמתנה שנתן לו אינה מתנה: אמר ליה.

ועכן. יונתן שמאי אם אתה יכול להוציא מה שמכרתי ומה שהקדשתי ולא משלי מכרתי והקדשתי הכי נמי אתה יכול להוציא מה שהחזרתי דלא ממון שלי החזרתי להם אלא ממון של אביהם וא'כ הוא עברתי ודאי של דברי